

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมา

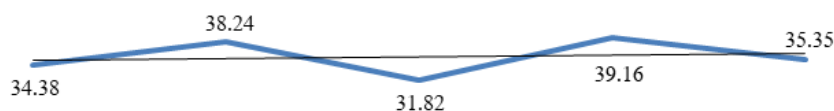
การเรียนรู้ภาษาอังกฤษเป็นสิ่งที่มีความสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งในสังคมโลกปัจจุบัน เนื่องด้วยเป็นเครื่องมือสำคัญในการติดต่อสื่อสารระหว่างประเทศ การแสวงหาความรู้ การประกอบอาชีพ การสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรม และวิถีทัศน์ของชุมชนโลก ทำให้ผู้เรียนตระหนักถึงความหลากหลายทางวัฒนธรรม และมุมมองของโลก จากความสำคัญดังกล่าวมานั้น ทำให้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาสากลที่ใช้สื่อสารกันอย่างแพร่หลายทั่วโลก และยังคงถูกใช้เป็นภาษาราชการในกว่า 70 ประเทศ ภาษาอังกฤษจึงเป็นสิ่งจำเป็นในการศึกษาที่ช่วยให้ผู้เรียนได้ประโยชน์อย่างกว้างขวาง สามารถใช้ภาษาเป็นเครื่องมือในการพัฒนาตนเองและประกอบอาชีพได้ในภาคหน้า (กระทรวงศึกษาธิการ. 2551 : 226) จากความจำเป็นในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษดังกล่าวข้างต้น ส่งผลให้กระทรวงศึกษาธิการเล็งเห็นถึงความสำคัญและมุ่งพัฒนาการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษมาอย่างต่อเนื่องถึงปัจจุบันรวมถึงการพัฒนาบุคลากรครูและเกณฑ์การประเมินผลสัมฤทธิ์ที่ถูกยกระดับขึ้น โดยมุ่งหวังให้เกิดการพัฒนาทักษะภาษาและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนให้สูงขึ้น (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ. หนังสือสั่งการ. 2558) และประกาศเรื่อง นโยบายการปฏิรูปการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ แนวปฏิบัติตามประกาศกระทรวงศึกษาธิการ (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ. ประกาศ. 2557) เพื่อใช้เป็นกรอบในการดำเนินการจัดการเรียนรู้ วิชาภาษาอังกฤษ ให้เป็นไปในทิศทางเดียว เพื่อให้สัมฤทธิ์ผลตามความมุ่งหวังในที่สุด

การจัดการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษในปัจจุบัน มุ่งให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ทักษะทั้ง 4 ด้าน ได้แก่ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ภายใต้แนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative Language Teaching : CLT) ตามกรอบการจัดการเรียนรู้ของกระทรวงศึกษาธิการ (กระทรวงศึกษาธิการ. 2557 : 10) มีกระบวนการจัดการเรียนรู้ 3 ขั้นตอน คือ ขั้นนำเสนอ (Presentation) ขั้นฝึก (Practice) และขั้นผลิตภาษา (Production) ข้อดีของการจัดการเรียนรู้ดังกล่าวคือ การได้เรียนรู้เนื้อหาและฝึกปฏิบัติทักษะตามสถานการณ์จริงในชีวิตประจำวัน มุ่งเน้นความถูกต้องทางภาษาและความคล่องแคล่วในการใช้ภาษาไปพร้อมกัน ทำให้ผู้เรียนได้นำภาษาไปใช้ได้จริงในบริบทสังคม โดยหนึ่งในทักษะภาษาอังกฤษที่มีความสำคัญเป็นอย่างยิ่งคือ ทักษะการเขียน ซึ่งถูกบรรจุไว้ในหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ที่มุ่งหวังให้ผู้เรียนมีสมรรถนะในด้านการสื่อสาร สามารถ

ถ่ายทอดความคิด ความรู้ความเข้าใจ ความรู้สึก และทัศนะของตนเองเพื่อแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร และประสบการณ์ อันจะเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาตนเองและสังคม (กระทรวงศึกษาธิการ. 2551 : 6) อีกทั้งยังกำหนดคุณภาพผู้เรียนในด้านการเขียน ดังนี้ “ผู้เรียนสามารถเขียนตอบโต้ระหว่างบุคคล แสดงความคิดเห็น เล่าเรื่องเหตุการณ์ใกล้ตัว และสามารถใช้ประโยคเดี่ยวและประโยคผสม (Compound Sentences)” ซึ่งทักษะการเขียนนั้นจะเป็นสิ่งที่จำเป็นและเป็นประโยชน์แก่ผู้เรียน ในการพัฒนาตนเองในภายภาคหน้า (กระทรวงศึกษาธิการ. 2551 : 223) อย่างไรก็ตาม ผู้เรียนยังคง ประสบปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ เรื่อง หลักการใช้ไวยากรณ์และทักษะการเขียนอย่างต่อเนื่อง เพราะด้วยโครงสร้างทางไวยากรณ์ (Syntax) ของภาษาอังกฤษมีความซับซ้อน กลไกทางภาษาและ กฎเกณฑ์ต่าง ๆ มีความหมายเฉพาะตัว และในแต่ละโครงสร้างประโยคนั้นสามารถชี้เฉพาะกาลเวลา ได้ ทั้งนี้ชินกรณ กุ่มฉวี และทรงศรี สรณสถาพร (2560 : 4) ได้อธิบายข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นในงาน เขียนว่า ส่วนใหญ่เป็นเรื่องของไวยากรณ์ระดับประโยค เช่น ความสอดคล้องของประธานและกริยา (Subject - verb Agreement) กาลเวลา (Tenses) ชนิดของคำ (Parts of Speech) การเรียบเรียงคำ ในประโยคให้ถูกต้องตามหน้าที่ของคำเพื่อสื่อความหมายได้อย่างถูกต้อง และกาโสม หมายเด็น (2559 : 112) ได้ศึกษาความสามารถด้าน ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษและการจัดการเรียนการสอน ภาษาอังกฤษ ซึ่งผลการศึกษาพบว่า ประเด็นที่เป็นปัญหามากที่สุดในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ คือ ด้านไวยากรณ์ในการเขียนระดับประโยค

เมื่อพิจารณาจากรายงานการประเมินคุณภาพการศึกษาขั้นพื้นฐาน (O-NET) ของสถาบัน ทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติ (องค์การมหาชน) ในระดับประเทศ โดยวิชาภาษาอังกฤษของ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 นั้นจำแนกการทดสอบออกเป็น 4 สาระการเรียนรู้ ได้แก่ สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร สาระที่ 2 ภาษาและวัฒนธรรม สาระที่ 3 ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระ อื่น และสาระที่ 4 ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชน โลก ผลการทดสอบพบว่า สาระที่ 1 ภาษาและ การสื่อสาร ซึ่งประกอบด้วย มาตรฐาน ต 1.2 มีทักษะการสื่อสารทางภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูล ข่าวสาร การแสดงความรู้สึก และความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ และมาตรฐาน ต 1.3 นำเสนอ ข้อมูลข่าวสาร ความคิดรวบยอด และความคิดเห็นในเรื่องต่าง ๆ โดยการพูดและการเขียน มีค่าเฉลี่ย อยู่ในระดับต่ำ เมื่อพิจารณาคะแนนเฉลี่ยย้อนหลัง 5 ปี ได้แก่ ปี 2562 - 2558 พบว่า คะแนนเฉลี่ย ต่ำกว่าร้อยละ 50 โดยรายละเอียดแสดงในภาพประกอบ 1 ดังนี้ (สถาบันทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติ องค์การมหาชน. 2558 - 2562 : 4)

รายงานการประเมินคุณภาพการศึกษาขั้นพื้นฐาน (O-NET)
จากสถาบันทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติ องค์กรมหาชน สทศ
วิชาภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร

ปี 2562 ปี 2561 ปี 2560 ปี 2559 ปี 2558

ภาพประกอบ 1 รายงานการประเมินคุณภาพการศึกษาขั้นพื้นฐาน (O-NET) จากสถาบันทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติ องค์กรมหาชน สทศ. วิชาภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร

ในส่วนของผลคะแนน O-NET วิชาภาษาอังกฤษ ปี 2562 ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ระดับจังหวัดจันทบุรีและระดับเขตพื้นที่การศึกษา มีคะแนนเฉลี่ยต่ำกว่าร้อยละ 50 โดยคะแนนเฉลี่ยระดับจังหวัด ได้แก่ ร้อยละ 37.63 และคะแนนเฉลี่ยระดับพื้นที่การศึกษา ได้แก่ ร้อยละ 42.65 (สถาบันทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติ องค์กรมหาชน. 2562 : 5)

จากสภาพปัญหาดังกล่าว ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความคงทนของผลการเรียนรู้ วิชาภาษาอังกฤษ เรื่อง การเขียนเชิงไวยากรณ์ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 เพื่อส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดทักษะการเขียนระดับประโยคความเดียวและประโยคความรวม จากการศึกษาวิธีการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษ พบว่า การจัดการเรียนรู้แบบ PPP เป็นการจัดการเรียนรู้ตามนโยบายการปฏิรูปการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative Language Teaching : CLT) ที่กำหนดให้มีการใช้จัดการเรียนรู้ในปัจจุบัน (กระทรวงศึกษาธิการ. 2557 : 47) มีกระบวนการจัดการเรียนรู้ 3 ขั้นตอน ดังนี้ ขั้นที่ 1 ขึ้นนำเสนอเนื้อหา (Presentation) ขั้นที่ 2 ขึ้นฝึก (Practice) ขั้นที่ 3 ขึ้นผลิตภาษา (Production) ข้อดีคือผู้เรียนได้เรียนรู้เนื้อหาและได้ฝึกปฏิบัติทำให้เกิดทักษะทางภาษา และนำความรู้นั้นไปใช้ได้ ในสถานการณ์จริง หลักการสำคัญ คือ มุ่งเน้นความถูกต้องและความคล่องแคล่วในการใช้ภาษาไปพร้อมกัน อย่างไรก็ตามการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ เรื่อง การเขียนเชิงไวยากรณ์นั้น ยังไม่เกิดประสิทธิผลเท่าที่ควร สาเหตุเกิดจากการเขียนเชิงไวยากรณ์นั้น เป็นเรื่องที่มีความซับซ้อนและเกี่ยวข้องกับทักษะความรู้หลายด้านประกอบกันทั้งภาคทฤษฎีและปฏิบัติ ส่งผลให้ผู้เรียน

เกิดความกดดัน ความวิตกกังวลในการเรียนและเกิดความเบื่อหน่าย อีกทั้งผู้เรียนต้องการข้อมูลย้อนกลับหรือความช่วยเหลือขณะเรียน โดยทันที เพื่อช่วยให้เข้าใจเนื้อหาและสามารถเขียนได้ ซึ่งสิ่งนี้เป็นข้อจำกัดประการหนึ่งในการจัดการเรียนรู้ ทำให้ผู้เรียนไม่สามารถเรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของวิล โควมา (2561 : 18) กล่าวว่า ผู้เรียนภาษาที่สองมักมีความวิตกกังวลใจหรือความเครียดในการเรียนการเขียน ประการที่หนึ่ง คือ เกิดจากความยากและซับซ้อนของเนื้อหาการเรียนทำให้เกิดความกดดัน และไม่สามารถเรียนรู้ได้อย่างเต็มที่ ไม่กล้าเขียน หรือซักถามข้อสงสัย จากการศึกษางานวิจัย พบว่า ความกดดันในการเรียนรู้ของผู้เรียนที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ในทางลบ ทำให้ผลสัมฤทธิ์ต่ำลง งานวิจัยหลายเรื่องชี้ให้เห็นว่า ปัจจัยหนึ่งที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน คือ ความกดดันทางวิชาการ (Academic Pressure) เดอบรุน (De Bruyn, 2005 : 7) พบว่า ความกดดันมีความสัมพันธ์เชิงลบกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน นักเรียนที่มีความกดดันสูงจะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ สอดคล้องกับงานวิจัยของฟอร์ด และสโครเดอร์ (Ford and Schroeder, 2009 : 8) พบว่า ความกดดันทางวิชาการส่งผลให้นักเรียนมีระดับความซึมเศร้าและความท้อแท้สูง นำไปสู่การได้รับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับต่ำ ประการที่สอง คือ การให้ข้อมูลย้อนกลับได้ไม่เพียงพอหรือทันที จากการศึกษางานวิจัยของลิว และลี (Liu and Lee, ออนไลน์, 2013) พบว่า การให้ข้อมูลย้อนกลับในงานเขียน ส่งผลในทางบวกต่อการพัฒนาทักษะการเขียนอย่างมีนัยสำคัญ และส่งต่อการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของผู้เรียนในระยะยาว ประการสุดท้าย คือ ผู้เรียนไม่เกิดความรู้ความเข้าใจ และการจดจำ โครงสร้างทางไวยากรณ์เท่าที่ควร เป็นเหตุให้นำมาประยุกต์ใช้ในสถานการณ์จริงได้ไม่เต็มที่ จากการศึกษางานวิจัยพบว่าการให้ผู้เรียนเกิดความคงทนในการเรียนรู้ เรื่อง การเขียนเชิงไวยากรณ์นั้น สามารถทำได้จากการให้ผู้เรียนได้ถ่ายทอดความรู้แก่ผู้อื่น แลกเปลี่ยนความรู้ ความคิด ข้อสงสัย ปัญหาได้ทบทวนเนื้อหาซ้ำ ๆ จากการสอนผู้อื่น ผลที่ได้ คือ ผู้เรียนจะตกผลึกทางความรู้เป็นความคิดรวบยอดของตนเอง และสามารถนำไปปรับใช้ได้ในเวลาต่อมา จากการศึกษาทฤษฎีประมิตแห่งการเรียนรู้และงานวิจัยพบว่า การติวหรือการสอนผู้อื่น ทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้และความคงทนในการจำถึงร้อยละ 90 ซึ่งเป็นระดับสูงสุดของประมิต (โครงการเทคโนโลยีสารสนเทศตามพระราชดำริสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ศูนย์เทคโนโลยีอิเล็กทรอนิกส์และคอมพิวเตอร์แห่งชาติ สำนักงานพัฒนาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแห่งชาติ กระทรวงวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี, 2550 : 23) จากที่กล่าวมา ผู้วิจัยจึงศึกษาเทคนิคและวิธีการต่าง ๆ ที่จะช่วยเสริมกระบวนการจัดการเรียนรู้ เรื่อง การเขียนเชิงไวยากรณ์ ให้เกิดประสิทธิผล ตลอดจนความคงทนของผลการเรียนรู้ เนื่องด้วยเทคนิคการจัดการเรียนรู้เป็นกลวิธีที่ใช้เสริมกระบวนการจัดการเรียนรู้ทางภาษาให้สัมฤทธิ์ผลได้ ตลอดจนสรรคต่าง ๆ และช่วยให้ผู้เรียนบรรลุเป้าหมายในการเรียนรู้

ได้รวดเร็ว (สถาบันภาษาอังกฤษ สำนักงานการศึกษาขั้นพื้นฐาน. ออนไลน์. 2558) ผู้วิจัยจึงสนใจ นำเทคนิคมาประยุกต์ใช้ร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบ PPP ในกระบวนการสอนชั้นที่ 2 ชั้นฝึก (Practice) และชั้นที่ 3 ชั้นผลิตภาษา (Production) เพื่อแก้ปัญหาและส่งเสริมผู้เรียน พบว่า “เทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน” (Peer - assisted Technique) สามารถช่วยให้ผู้เรียนเกิดความรู้ความเข้าใจ เรื่อง การเขียนเชิงไวยากรณ์ได้โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้เป็นคู่หรือกลุ่มย่อย ให้ผู้เรียนคอยช่วยเหลือซึ่งกันและกันในลักษณะเก่งช่วยอ่อน เพื่อให้ได้มาซึ่งความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับบทเรียนลดบทบาทครู เพิ่มบทบาทผู้เรียนให้ทำการสอนและช่วยเหลือเพื่อน โดยให้ผู้เรียนสอนเพื่อนในวัยเดียวกัน (Same Level or Same Class Unequal Status Peer Tutoring) หรืออาจจัดชั้นเรียนให้ผู้เรียนสอนเพื่อน ที่มีคุณวุฒิ หรือ วัยวุฒิ สูงกว่าผู้เรียนที่ได้รับการสอน (Cross - level or Near - peer Teaching) เทคนิคดังกล่าว ทำให้ผู้เรียนกล้าฝึกปฏิบัติ กล้าถามปัญหาที่ตนไม่เข้าใจ ช่วยเสริมบรรยากาศ การเรียนรู้ ลดความกดดันในห้องเรียน ลดความซับซ้อนทางภาษาในการถ่ายทอดความรู้ของผู้สอน และผู้เรียน ช่วยเสริมการให้ข้อมูลย้อนกลับจากเพื่อนผู้สอนและเพื่อนร่วมชั้น และทำให้เกิด ความคงทนของผลการเรียนรู้จากการสอนเพื่อน (Daud and Ali, 2016 : 1449)

“เทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน” เป็นเทคนิคที่ได้รับการยอมรับในด้านการพัฒนาทักษะ ภาษาอังกฤษ ทั้ง 4 ด้าน ด้วยรางวัล วิธีปฏิบัติเป็นเลิศ (Best Practice) ในปี 2012 จากกระทรวงศึกษาธิการ ประเทศสหรัฐอเมริกา จากผลงานวิจัย เรื่อง การจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อนสำหรับ ผู้เรียนที่บกพร่องในการเรียนรู้ ถูกตีพิมพ์ในรายงานวิจัยเชิงวิชาการ WWC Intervention Report ของกระทรวงศึกษาธิการ ประเทศสหรัฐอเมริกา (U.S. DEPARTMENT OF EDUCATION, 2012 : 1) กลุ่มตัวอย่างในการวิจัย คือ ผู้เรียนระดับประถมศึกษาปีที่ 2 - 6 ที่บกพร่องต่อการเรียนรู้ในวิชา ภาษาอังกฤษ ด้านการอ่าน จาก 3 รัฐ ในประเทศสหรัฐอเมริกา จำนวน 100 คน ผลการวิจัยพบว่า เทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อนส่งผลในทางบวกต่อทักษะการอ่านและความรู้ความเข้าใจด้านการอ่าน ตลอดจนทำให้เกิดความคล่องแคล่วด้านการอ่านอย่างมีประสิทธิภาพ สอดคล้องกับงานวิจัยของ สมิคซ์ (Smedt, 2020 : 1) เรื่อง ผลการจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีสอนแบบชัดเจนร่วมกับเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน เพื่อส่งเสริมทักษะการเขียนและแรงจูงใจในการเขียน สำหรับผู้เรียนระดับประถมศึกษาปีที่ 4 - 6 กลุ่มตัวอย่าง คือ ผู้เรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 - 6 ชาวเบลเยียม จำนวน 431 คน ผลการวิจัย พบว่า กลุ่มผู้เรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบชัดเจนร่วมกับเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน มีทักษะ การเขียนและแรงจูงใจในการเขียนสูงกว่ากลุ่มที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบปกติ กล่าวโดยสรุปว่า เทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อนเป็นเทคนิคที่ช่วยพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษทั้ง 4 ด้าน รวมไปถึงผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียน ตลอดจนเสริมสร้างความคงทนของผลการเรียนรู้ และได้รับความนิยมน้อยกว่าแพร่หลาย ในหลายสถานศึกษาทั่วโลก

ด้วยเหตุผลทั้งหมดที่กล่าวมานั้น ทำให้ผู้วิจัยสนใจที่จะศึกษาการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความคงทนของผลการเรียนรู้ วิชาภาษาอังกฤษ เรื่อง การเขียนเชิงไวยากรณ์ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบ PPP ร่วมกับเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อนกับการจัดการเรียนรู้แบบ PPP เพื่อช่วยให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น ตลอดจนเกิด ความคงทนของผลการเรียนรู้

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์ดังต่อไปนี้

1. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ เรื่อง การเขียนเชิงไวยากรณ์ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้แบบ PPP ร่วมกับเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน
2. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ เรื่อง การเขียนเชิงไวยากรณ์ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 หลังเรียนด้วยการจัดการเรียนรู้แบบ PPP ร่วมกับเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อนกับหลังเรียนด้วยการจัดการเรียนรู้แบบ PPP
3. เพื่อศึกษาความคงทนของผลการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษ เรื่อง การเขียนเชิงไวยากรณ์ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบ PPP ร่วมกับเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน
4. เพื่อเปรียบเทียบความคงทนของผลการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษ เรื่อง การเขียนเชิงไวยากรณ์ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ระหว่างการจัดการเรียนรู้แบบ PPP ร่วมกับเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อนกับการจัดการเรียนรู้แบบ PPP

ประโยชน์ของการวิจัย

ผลการวิจัยในครั้งนี้ นำมาซึ่งวิธีการจัดการเรียนรู้ที่สามารถพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วิชาภาษาอังกฤษ เรื่อง การเขียนเชิงไวยากรณ์ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบ PPP ร่วมกับเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อนให้สูงขึ้น และเกิดความคงทนของผลการเรียนรู้แก่ผู้เรียนได้ ซึ่งเป็นประโยชน์ในการเรียนเนื้อหาการเขียนเชิงไวยากรณ์ที่สูงขึ้น ในลำดับต่อไป เช่น การเขียนระดับอนุเลข การเขียนเรียงความ และการใช้ไวยากรณ์ในการเขียนที่ซับซ้อนมากขึ้น ตลอดจนเป็นแนวทางเพื่อนำไปประยุกต์ใช้ในการจัดการเรียนรู้สำหรับครูผู้สอน กลุ่มสาระการเรียนรู้ ภาษาต่างประเทศ วิชาภาษาอังกฤษ ให้มีประสิทธิภาพและประสิทธิผลสูงขึ้น

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

1. ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2564 โรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา จันทบุรี เขต 1 อำเภอเมือง จังหวัดจันทบุรี จำนวน 81 โรงเรียน มีนักเรียนจำนวน 2,193 คน

2. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6/1 และ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6/2 ที่กำลังศึกษาอยู่ในโรงเรียนสฤติเดช อำเภอเมือง จังหวัดจันทบุรี ในภาคเรียนที่ 1 ปี การศึกษา 2564 จำนวน 79 คน ได้มาจากการเลือกแบบเจาะจง (Purposive sampling) โดยมีเงื่อนไขการเลือก คือ เป็นนักเรียนที่ลงทะเบียนเรียนในรายวิชาภาษาอังกฤษ กับผู้วิจัย และทั้ง 2 กลุ่มต้องมีคะแนนเฉลี่ยด้านการเขียนเชิงไวยากรณ์ภาษาอังกฤษก่อนเรียน ไม่แตกต่างกัน

กลุ่มตัวอย่างแบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม ประกอบด้วย กลุ่มทดลอง ได้แก่ นักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6/2 จำนวน 40 คน (ไม่มีผลการสอบก่อนเรียน จำนวน 4 คน) และกลุ่มควบคุม ได้แก่ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6/1 จำนวน 39 คน คน (ไม่มีผลการสอบก่อนเรียน จำนวน 4 คน) เป็นกลุ่มควบคุม โดยผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยด้านการเขียนเชิงไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ ก่อนเรียนระหว่างกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม พบว่า ค่าสถิติ t เท่ากับ 0.27 (p -value = 0.39) หมายความว่า คะแนนเฉลี่ยด้านการเขียนเชิงไวยากรณ์ก่อนเรียนระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ไม่แตกต่างกัน

ตัวแปรที่ศึกษา

1. ตัวแปรต้น คือ วิธีการจัดการเรียนรู้ แบ่งเป็นดังนี้
 - 1.1 การจัดการเรียนรู้แบบ PPP ร่วมกับเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน
 - 1.2 การจัดการเรียนรู้แบบ PPP
2. ตัวแปรตาม แบ่งเป็นดังนี้
 - 2.1 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ เรื่อง การเขียนเชิงไวยากรณ์
 - 2.2 ความคงทนของผลการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษ เรื่อง การเขียนเชิงไวยากรณ์

นิยามศัพท์เฉพาะ

การเขียนเชิงไวยากรณ์ หมายถึง การเขียนประโยคภาษาอังกฤษของผู้เรียน ตามหลัก โครงสร้างภาษา (Syntax) ซึ่งประกอบด้วยระดับประโยคพื้นฐาน 2 รูปแบบ ได้แก่ 1) เอกกรรณประโยค หรือประโยคความเดียว (Simple Sentence) และ 2) อเนกรรณประโยคหรือประโยคความรวม

(Compound Sentence) ซึ่งประโยคความรวมจะประกอบด้วยประโยคหลัก 2 ประโยค (Two Independent Clauses) ซึ่งมีน้ำหนักเท่ากันและเชื่อมประโยคด้วยคำสันธานประสาน (Coordinating Conjunction) ได้แก่ for, and, nor, but, or, yet, และ so (FANBOYS) โดยมีเครื่องหมายจุลภาค หรือ Comma (,) วางท้ายประโยคแรก โดยผู้วิจัยเลือกใช้เนื้อหาการเขียนเชิงไวยากรณ์ตามหลักสูตรแกนกลาง การศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 (กลุ่มสาระการเรียนรู้ วิชาต่างประเทศวิชาภาษาอังกฤษ)

การจัดการเรียนรู้แบบ PPP หมายถึง การจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ตามแนวคิดของฮาร์มเมอร์ (Harmer, 2001 : 83; อ้างถึงใน Galina Velichkova, 2013 : 7) มีกระบวนการ 3 ขั้นตอน ดังนี้ 1) ชี้นำเสนอเนื้อหา (Presentation) 2) ชี้นฝึก (Practice) 3) ชี้นผลิตภาษา (Production) โดยครูรับบทบาทในการดำเนินการสอนในชั้นเรียน

เทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน หมายถึง กิจกรรมการเรียนรู้เป็นกลุ่มย่อยแบบลดความสามารถ จำนวน 4 คน ได้แก่ เด็กเก่ง 1 คน เด็กปานกลาง 2 คน เด็กอ่อน 1 คน ผู้เรียนคอยช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ในลักษณะเด็กเก่งช่วยเด็กอ่อน เพื่อให้ได้มาซึ่งความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับบทเรียน ลดบทบาทครู เพิ่มบทบาทผู้เรียนให้ทำการสอนและช่วยเหลือเพื่อน โดยผู้วิจัยเลือกใช้รูปแบบ การสอนด้วยเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อนรูปแบบที่ 2 การสอนโดยเพื่อนร่วมชั้นและมีระดับความสามารถ ไม่เท่ากันของดอด และเอลิ (Daud and Ali, 2016 : 1449) และใช้รูปแบบการแบ่งกลุ่มเรียน 4 คน ของบุษยากร ชัยขวา (2558 : 41)

การจัดการเรียนรู้แบบ PPP ร่วมกับเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน หมายถึง การจัดการเรียนรู้ โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้เป็นกลุ่มย่อยแบบลดความสามารถ จำนวน 4 คน ได้แก่ เด็กเก่ง 1 คน เด็กปานกลาง 2 คน เด็กอ่อน 1 คน ผู้เรียนคอยช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ในลักษณะเด็กเก่งช่วยเด็กอ่อน เพื่อให้ได้มาซึ่งความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับบทเรียน ลดบทบาทครู เพิ่มบทบาทผู้เรียนให้ทำการสอน และช่วยเหลือเพื่อน กิจกรรมดังกล่าวจะเกิดขึ้นภายใต้กระบวนการสอน 2 ขั้นตอน ดังนี้ ขั้นที่ 2 ชี้นฝึก (Practice) ขั้นที่ 3 ชี้นผลิตภาษา (Production) โดยผู้เรียนรับบทบาทในการดำเนินการสอน ในชั้นเรียน ครูมีบทบาทเป็นผู้อำนวยความสะดวกและสังเกตการณ์

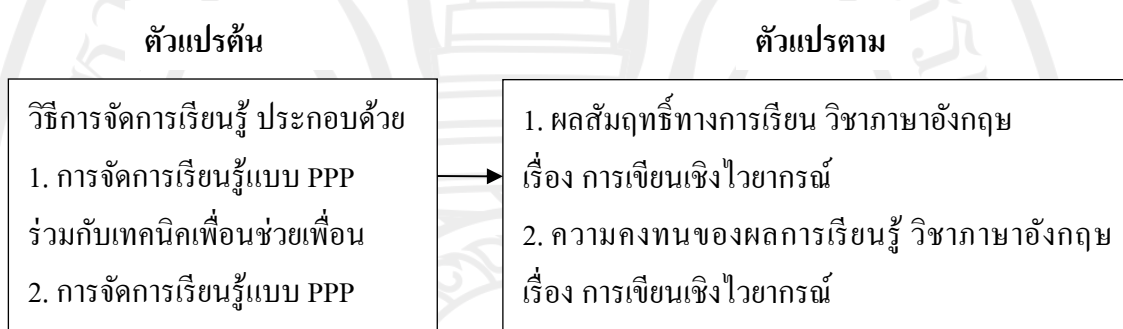
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ผลคะแนนที่ได้จากแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียน วิชาภาษาอังกฤษ เรื่อง การเขียนเชิงไวยากรณ์ สำหรับนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ซึ่งเป็นการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมและประสบการณ์การเรียนรู้ของผู้เรียน ที่เกิดจากการจัดการเรียนรู้ โดยวัดจากแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนชนิดอ้อมนี้ จำนวน 5 ข้อ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

ความคงทนของผลการเรียนรู้ หมายถึง คะแนนของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่เกิดจากการวัดความสามารถในการระลึกได้ นึกได้ หรือคงไว้ซึ่งข้อมูลที่ผู้เรียนเคยได้รับประสบการณ์

ในการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษ เรื่อง การเขียนเชิงโวหารณ์ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 หลังจากทิ้งช่วงระยะเวลาไว้ 2 สัปดาห์ โดยผู้วิจัยวัดความคงทนของผลการเรียนรู้ โดยใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

กรอบแนวคิดในการวิจัย

ผู้วิจัยได้กำหนดกรอบแนวคิดในการวิจัย โดยแสดงดังภาพประกอบ 2

ภาพประกอบ 2 กรอบแนวคิดในการวิจัย

สมมติฐานในการวิจัย

1. นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 กลุ่มที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบ PPP ร่วมกับเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ เรื่อง การเขียนเชิงโวหารณ์ หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน
2. นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 กลุ่มที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบ PPP ร่วมกับเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ เรื่อง การเขียนเชิงโวหารณ์ หลังเรียนสูงกว่ากลุ่มที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบ PPP
3. นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 กลุ่มที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบ PPP ร่วมกับเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน มีความคงทนของผลการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษ เรื่อง การเขียนเชิงโวหารณ์